

blive paa et Sted, naar det ikke er absolut nødvendigt. Og her er der en meget skarp Konkurrence, hvad jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa, for det kender ethvert af de Medlemmer, som i det hele have med Forretningsliv at bestille. Det er Tilfældet overalt og ikke mindst paa dette Omraade. Mellemandhandelen og de handlende i det hele skulle nok søge at faa Nytte af den Fordel, som derved gives.

Med Hensyn til de Flasker, om hvilke det ærede Medlem sagde, at der i Marts Maaned var kommet et Cirkulære fra Generaltolddirektoratet, hvorefter de ikke maa benyttes, forholder det sig saaledes, at der vel er kommet et Cirkulære angaaende de fladhovedede Flasker, som vi kalde dem, og som ogsaa have noget større Indhold end de almindelig smalhalsede Flasker, men deres Antal er nu saa ringe, at det for de forskellige Bryggerier ikke betyder stort, idet de kunne sortere disse Flasker ud og benytte dem til skattefri Ølsorter, og det have de Ret til. Og da de fleste eller saa godt som alle Bryggerier, samtidig med at de brygge skattepligtigt Øl, have skattefri Ølsorter, er der derved ikke afstedkommet nogen større Kalamitet for Bryggerierne.

De Herrer kende mit Standpunkt, som er diametralt modsat det, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds indtager, nemlig, at jeg ikke er en Ven af de indirekte Skatter. Jeg mener ikke, at vor Ølskat er for lav, jeg mener snarere, at den er alt for høj. Jeg mener, at jo mindre Ølskat vi havde, desto mere vilde denne i og for sig gode Drik vinde frem paa Bekostning af Brændevinen. Det er min Opfattelse, og jeg tror derfor, man ikke skal være ked af, at Ølskatten til Staten er gaaet ned, jeg vilde have ønsket, at den kunde være gaaet ned til det halve.

Ministeren for Handel og Søfart (Weimann): Da det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) for anden Gang tog Ordet, maatte jeg tænke paa det gamle Ord: naturam furca pellas ex, hun kommer dog igen den Heks. Det ærede Medlem havde undtagelsesvis holdt et langt sagligt Foredrag uden at komme med nogen personlig tilspidset Bemærkning, men heldigvis kom den gamle Natur igen frem, og anden Gang blev det lidt morsommere. Til det ærede Medlems personlige Bemærkninger skal jeg spørge, om det ærede Medlem ikke kender det Tilfælde, at man

har ønsket en noget videregaaende Ordning og dog har kunnet blive ved en Ordning, som gik mindre vidt? Jeg erindrer det ærede Medlem om hans Stilling til Forsvarssagen, hvor han dels stemte imod, dels stemte for og dels ikke stemte. Hvad der for mig var det afgørende eller i alt Fald spillede en stor Rolle ved denne Sags Behandling var Hensynet til Erhvervslivet. Jeg kunde ikke, som maaske det ærede Medlem, med let Sind gaa med til, at store Værdier uden Grund skulde ødelægges, og jeg kunde navnlig ikke gaa med til, at et stort Erhverv, der omfatter mange mindre Virksomheder, uden tvingende Grunde, af Principrytteri skulde rammes haardt og føleligt. For mig — det maa jeg indrømme — er Meterspørgsmaalet ikke Jordens Midtpunkt. Meterreformen er en Reform, som kræves af Tiden, og som skal og maa gennemføres, men med lempeligt Hensyn til Erhvervslivets Interesser, saaledes som det blev fastslaaet ved Lov af 17. December 1908. Det maa ikke efterhaanden komme dertil, at Sagen, hver Gang der er Tale om Meterloven, skal behandles teoretisk, det maa ikke gaa os, som der staar i Verset om Munkene paa Athos:

De fromme Munke paa Athos
deres ganske Livsenstid
de stirrede paa deres Navle
en græsselig Tidsfordriv.

Det skal ikke afgøres efter teoretiske, men efter praktiske Synspunkter.

Finansministeren (Brandes): Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Ølskat vil indbringe mere end den tidligere, ere Meningen ikke delte. Den ærede Forespørger og jeg ere enige om, at ved den nye Øllov staar Staten daarligt, idet der kommer en Formindskelse af Indtægter ved Metersystemets Indførelse. Naar nu den ærede Forespørger spurgte, hvorledes det da er gaaet til, at man den Gang, man vedtog den sidste Øllov, ikke var opmærksom paa dette, er det meget vanskeligt for mig at svare derpaa. Jeg var ikke Finansminister den Gang, det var en anden Finansminister, som forelagde Loven, og der er da nogen Sandsynlighed for, at Finansministeren ikke var fuldt opmærksom paa dette Forhold og derfor ikke klargjorde det i en saadan Grad, at ogsaa andre bleve opmærksomme derpaa, og at man derfor ikke fulgte ham, da han foreslog, at Skatten skulde forhøjes. Var man den Gang gaaet over fra 6 Kr. 85 Øre til 7 Kr., var denne Formindskelse for